

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 165/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Š., B-, a V. Š., B., zastúpených advokátskou kanceláriou R., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. S. R., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 257/2011 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Š. a V. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2012 doručená sťažnosť J. Š. a V. Š. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 257/2011 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaním právneho zástupcu sťažovateľov z 22. marca 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali 24. augusta 2005 na Okresnom súde Bratislava II návrh proti odporcovi (O.) *„na uloženie splnenia povinnosti, ktorá obci vyplývala z Dohody o vzájomnom mimosúdnom vysporiadaní uzavretej podľa ust. § 51 Občianskeho zákonníka zo dňa 29. 06. 2004“*.

Od roku 2008 bolo konanie vedené z dôvodu zmeny príslušných právnych predpisov na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C/672/2008 a okresný súd vyhlásil 3. februára 2011 rozsudok (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), ktorým návrh sťažovateľov zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, a to v časti výroku, ktorým okresný súd zamietol ich návrh, a tiež aj v časti výroku o trovách konania. Sťažovatelia žiadali, aby krajský súd zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie, ich návrhu vyhovel a priznal im trovy konania.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 257/11 z 8. decembra 2011 rozhodol tak, že odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok vo vzťahu k výroku, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľov, potvrdil. Ďalej rozhodol tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že v konaní bola porušená zásada rovnosti zbraní, „ktorá je imanentnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu založilo totiž skutkové zistenie, podľa ktorého žalovaný v čase podpisovania Dohody nemal k dispozícii žiaden stavebný pozemok, ktorý sťažovateľom mohol ponúknuť. Toto skutkové zistenie vyplynulo len z tvrdenia samotného

starostu obce H., ktorého výpoveď z pojednávania z 03.02.2011 bola prenesená do odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (str.4), s ktorým sa porušovateľ stotožnil. Na tomto pojednávani súd prvého stupňa aj zamietol návrh sťažovateľov na vykonanie dôkazov - predloženia výpisu z majetku obce H. a územným plánom obce H. Práve týmito dôkazmi sa v konaní mohla objektívne preukázať skutočnosť, či v čase rozhodovania súdu, ako aj v čase uzavretia Dohody mal žalovaný k dispozícii akýkoľvek stavebný pozemok spĺňajúci kritériá vymedzené Dohodou, ktorý mohol žalovaný sťažovateľom ponúknuť na prevod.

Sťažovatelia rovnako za účelom odstránenia pochybností ohľadom súladu znenia Dohody s formuláciou uznesenia žalovaného č. 6/2 zo dňa 28. 06. 2004 žiadali v konaní vypočuť ako svedkov poslancov obecného zastupiteľstva, ktorí de facto kreovali vôľu obce, ktorá sa premietla do predmetného uznesenia.

Súd prvého stupňa a s ním aj odvolací súd však považovali vykonanie týchto dôkazov za nadbytočné a irelevantné vzhľadom na právne posúdenie veci. Tým, že sa oba súdy odmietli bez presvedčivého odôvodnenia zaoberať dôkazmi navrhnutými sťažovateľmi, došlo k porušeniu rovnosti zbraní v súdnom konaní, pretože oba súdy vychádzali len z tvrdení účastníkov konania ohľadom skutočného zámeru účastníkov Dohody. Práve výsluchom poslancov obecného zastupiteľstva sa sťažovatelia snažili preukázať, že rozpor medzi znením uznesenia č. 6/2 a znením Dohody bol len zdanlivý /chyba v písaní, resp. dodatočná účelová manipulácia s písomným znením uznesenia/. Súd prvého stupňa sa však o vykonanie týchto dôkazov ani len nepokúsil... Pritom išlo o jednu z kľúčových otázok sporu majúcej vplyv na právne posúdenie celej veci. Porušovateľ svojim rozhodnutím tento rozpor v rozhodnutí súdu prvého stupňa de iure potvrdil...

Podľa sťažovateľov, odôvodnenie rozhodnutia porušovateľa nespĺňa tieto parametre, nakoľko v súvislosti s nevykonanými dôkazmi sa odvolací súd obmedzil výlučne len na konštatovanie, že v dôsledku absolútnej neplatnosti Dohody bolo vykonanie navrhovaných dôkazov nadbytočné. Pritom už v odvolaní sťažovatelia poukazovali na fakt, že nedostatočné zdôvodnenie procesného postupu všeobecného súdu, spočívajúceho v nevykonaní návrhov na vykonanie dokazovania, zakladá porušenie práva účastníka konania na súdnu ochranu a spravodlivý proces.“.

Podľa názoru sťažovateľov krajský súd taktiež dospel k nesprávnemu posúdeniu veci a nevykonal ústavne súladný výklad právnej normy, a to „*Občianskeho zákonníka, zákona o obecnom zriadení a zákona o majetku obcí*“.

Svoj právny názor k právnemu posúdeniu veci všeobecnými súdmi podrobne opisujú a komentujú na stranách 6 až 10, pričom podľa nich právne závery všeobecného súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, a tým aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Napokon tvrdia, že krajský súd sa vôbec nezaoberal ich námietkami smerujúcimi proti výroku okresného súdu o náhrade trov konania (výškou trov priznanou odporcovi), čím došlo k porušeniu ich práva na súdnu ochranu. Uvádzajú, že ku vzniku súdneho sporu došlo iba konaním odporcu a z pohľadu sťažovateľov všeobecné súdy svojimi rozsudkami „*odopreli faktický výkon spravodlivosti*“.

Na základe uvedeného sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 257/2011 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2011 došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil namietaný rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú, aby im ústavný súd priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 25/05).

Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože v ich konaní pred všeobecnými súdmi došlo podľa nich k porušeniu zásady „*rovnosti zbraní*“, krajský súd vec nesprávne právne vec posúdil (právne závery všeobecného súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, a tým aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a nevykonal ústavne súladný výklad právnej normy, a to „*Občianskeho zákonníka, zákona o obecnom zriadení a zákona o majetku obcí*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo ak by v prípade opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, čo však nie je evidentne prípad sťažovateľov.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96).

Do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň

by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Ústavný súd pripomína, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu

nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd judikoval (napr. I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Ak všeobecné súdy rešpektujú ústavné garancie (najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (obdobne napr. III. ÚS 230/08, III. ÚS 129/2011).

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po opísaní záverov okresného súdu k nedôvodnosti návrhu na určenie povinnosti uzatvoriť zmluvu o prevode stavebného pozemku (s. 1 až 3), podstatných námietok sťažovateľov uvedených v odvolaní smerujúcich k tomu, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a k tomu, že súd dospel na základe nedostatočných a nevykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a vyjadrení odporcu (s. 4) uviedol, že „súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na riadne zistenie skutkového stavu, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a správne posúdil vec aj po právnej stránke.

Predmetnou žalobou sa navrhovatelia domáhali, aby súd odporcovi uložil povinnosť uzatvoriť s navrhovateľmi zmluvu o prevode stavebného pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území H. vo výmere minimálne 700 m² až 800 m² za podmienok, ktoré boli obsiahnuté v dohode o vzájomnom mimosúdnom vysporiadaní, ktorú uzatvorili účastníci konania dňa 29. 6. 2004. Súd prvého stupňa správne konštatoval všetky dôvody absolútnej neplatnosti tejto dohody a to s poukazom na ustanovenie § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka a odvolací súd sa v tomto smere v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktorá ma všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2, 3 O.

s. p. Odvolací súd nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku k veci dodáva, že v danom prípade dohoda zo dňa 29.6.2004 nie je totožná s uznesením č. 6/2 z 28. 6. 2004 a teda tento právny úkon nemôže zaväzovať obec a nemôže vyvolať právne účinky, pretože chýba prejav vôle obce s takýmto úkonom, keďže starosta obce urobil právny úkon bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, čo je ďalší dôvod absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu.

V zmysle § 13 ods. 5 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, je starosta štatutárnym orgánom, avšak iba obecné zastupiteľstvo rozhoduje o hospodárení a nakladaní s majetkom obce (§ 11 ods. 4 cit. zák.), t.j. schválenie právneho úkonu zo strany obecného zastupiteľstva je podmienkou platnosti právneho úkonu obce, ktorý navonok vykoná starosta. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) zák. č. 138/1991 Zb. platného do 1.9.2004, schváleniu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy zmluvné prevody vlastníctva nehnuteľného majetku.

Majetkovo právne úkony, o ktorých prislúcha rozhodovať obecnému zastupiteľstvu, sú pre obec záväzné len v prípade predchádzajúceho kladného rozhodnutia tohto zastupiteľstva a bez takéhoto rozhodnutia starosta obce nemôže urobiť platný právny úkon za obec. Uvedenú problematiku riešil Najvyšší súd SR v rozhodnutí č. k. 3 Obdo 21/2002 publikovanom aj v časopise Zo súdnej praxe 77/2004, od záveru ktorého sa odvolací súd nemá dôvod prečo odchýliť.

Rozhodnutie obecného zastupiteľstva o majetkovoprávnom úkone nie je autoritatívnym výrokom obce, ktorým sa individuálny právny vzťah účastníkov zakladá, mení alebo ruší, ale je prejavom vôle obce. Tento prejav sa tvorí a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva. Právne účinky vyvolá však len vtedy, ak spĺňa formálne a meritórne náležitosti. Ak sa pred súdom vyskytne v občianskom súdom konaní ako sporná otázka platnosti zmluvy uzavretej medzi obcou a druhým účastníkom zmluvy, ktorej predmetom je niektorý z majetkovo právnych úkonov, ktorý vyžadoval rozhodnutie obecného zastupiteľstva, musí súd skúmať platnosť prejavu vôle tak z hľadiska formálnych, ako aj z hľadiska meritórnych náležitostí, ktorého jadrom je prejav vôle.

Dosiahnuť zmenu napadnutého rozsudku nebolo možné ani s prihliadnutím na dôvod uplatnený v odvolaní, že v zmysle Nálezu ústavného súdu sú všetky orgány verejnej moci povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou

garantovaných základných práv a slobôd, pretože posúdenie spornosti prípadu nebolo založené na výklade právnej normy, ale na absencii nedostatku prejavu vôle obce uskutočnenej obecným zastupiteľstvom.

Bez právneho významu je námietka odvolateľov uplatnená v odvolaní, že postupom súdu bola znemožnená realizácia navrhnutých dôkazov - zabezpečenie listu vlastníctva preukazujúceho existenciu stavebného pozemku, keďže s ohľadom na záver o absolútnej neplatnosti právneho úkonu je úplne bezvýznamná.

Rovnako bez právneho významu je námietka o nevykonaní výsluchu svedkov, poslancov miestneho zastupiteľstvu. Nevykonanie dôkazu podľa návrhu alebo predstáv účastníka konania nie je postupom, ktorým by bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodovanie o lom. ktoré dôkazy budú vykonane, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu (rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999), o aký prípad ale v danej veci nejde. Súd prvého stupňa na základe správne zisteného skutkového stavu správne dospel k záveru, že Dohoda zo dňa 29. 6. 2004 je absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zákonníka, a to pre absenciu prejavenej vôle odpredať majetok obce, spočívajúcej v nesúlade s Uznesením obecného zastupiteľstva č. 6/02 zo dňa 28. 6. 2004, pretože dohoda, ktorú starosta obce podpísal, obsahuje ustanovenie nad rámec prijatého uznesenia, a ani dodatočný výsluch poslancov miestneho zastupiteľstva ohľadom prejavenej vôle by nemohol vzhľadom na verejný záujem zvrátiť správnosť záveru o neplatnosti úkonu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené závery konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a jeho rozsudok je náležité a primeraným spôsobom odôvodnený, a nemožno ho preto považovať za ústavne neakceptovateľný. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými. Úlohou

ústavného súdu nie je do detailov preskúmať vec z hľadiska aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

V rozsudku krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len „OSP“).

Nad rámec k tomu ústavný súd uvádza, že je síce pravdou, že krajský súd sa nezaoberal námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti výroku okresného súdu o náhrade trov konania (výškou trov priznanou odporcovi), ale táto okolnosť sama osebe vzhľadom na správnu aplikáciu ustanovenia § 142 ods. 1 OSP okresným súdom (o priznaní trov úspešnému účastníkovi) nie je tou okolnosťou, ktorá by mala mať vplyv na iné rozhodnutie ústavného súdu k podstate tejto sťažnosti. Obdobne ani ďalšie námietky sťažovateľov, že došlo v konaní k porušeniu zásady rovnosti zbraní (v dôsledku neakceptovania ich návrhov na vykonanie dôkazov), ako aj k neústavnému výkladu a aplikácii dotknutých noriem, nemôžu byť relevantným dôvodom na poskytnutie ústavnoprávnej ochrany, najmä pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi závermi vyvodenými v namietanom rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovatelia v sťažnosti ani riadne nepreukázali také pochybenie odvolacieho súdu, na základe ktorého by sa v dôsledku údajného protiprávneho postupu tohto súdu ocitli v nerovnom postavení voči odporcovi v konaní.

Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov, pokiaľ ide o namietaný zásah do ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne m. m. I. ÚS 159/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012